

(Κουρ.): Ψές ἔγινε μεγάλη βρονταρή 'ς τὸ πανηγύρι Κουρ. Εἶντα βρονταρή εἶναι τ-τούτη; δὲν παύγετε λίγο; αὐτόθ.

βροντερόφωνος ἐπίθ. ΓΒλαχογιάνν. Τὰ Παληκάρ. 63 ΙΠολέμ. 'Αλάβαστρ. 225.

'Εκ τοῦ ἐπίθ. βροντερός καὶ τοῦ οὖσ. φωνή.

'Ο ἔχων βροντώδη φωνὴν ἔνθ' ἀν.: "Αἶσαφνα ἕνας χτύπος βροντερόφωνος ἀπλώνει ἀμέσως τὴ γαλήνη 'πάνου 'ς τὴν τρικυμία ΓΒλαχογιανν. ἔνθ' ἀν. || Ποίημ.

Κανόνια βροντερόφωνα δὲν μ' ἔσκιαζαν ἐμένα
ΙΠολέμ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βροντερόηχος.

βροντή ἡ, κοιν. καὶ 'Απουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. ('Ανακ. Ποτάμ.) Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) Τσακων. βροδὴ πολλαχ. βροντή βόρ. ἰδιώμ. βρουδὴ πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. βρουγγή Χίος βρουγή Λέσβ. (Πλομάρ.) βροντὰ Καλαβρ. (Μπόβ. Ροχούδ.) Τσακων. βροδία Ζάκ. βρουντία Καλαβρ. (Μπόβ.) βροδία Κεφαλλ. Πληθ. βροντάδες 'Αθῆν. (παλαιότ.) βροντός ὁ, Καππ. (Ποτάμ.) βροντιό τό, Καππ. ('Ανακ.)

Τὸ ἀρχ. οὖσ. βροντή.

1) 'Ο ἐκ τῆς ἀστραπῆς καὶ τοῦ κεραυνοῦ ἰσχυρὸς κρότος, ἥδη ἀπὸ τοῦ 'Ομήρου, κοιν. καὶ 'Απουλ. Καλαβρ. (Μπόβ. Ροχούδ.) Καππ. ('Ανακ. Ποτάμ.) Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) Τσακων.: Δυνατὴ - μεγάλη βροντή. Σαφνιάστηκα - τρώμαξα μὲ τὴ βροντὴ κοιν. || Φρ. Δὲν ἀκούει Θεοῦ βροντὴ (ἐπὶ κωφοῦ) πολλαχ. "Εχει φωνὴ σὰ βροδὴ (πβ. τὸ μεταγν. ἐν Π.Δ. (Ψαλμ. 103, 7) «ἀπὸ φωνῆς βροντῆς σου δειλιάσουσιν») Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Δὲν ἀκούει Θεοῦ βροδὴ (ἐπὶ ἀπειθοῦς) Κεφαλλ. "Εχει τὸ Θεὸ τῆς βροντῆς μέσα του (ἐπὶ μεθύσου) Κυκλ. || Παροιμ. Καθάρειους οὐρανὸς μὴδ' ἀστραπὲς μὴδὲ βρουδὲς (ἐπὶ τοῦ ἔχοντος ἡσυχον τὴν συνείδησιν) Σάμ. Βροδὲς πολλὰ καὶ νερὸ λίγο (ἐπὶ τοῦ πολλὰ μὲν ὑπισχνουμένου, ὀλίγα δὲ ἀποδίδοντος) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) "Εκαμε τὴ βορδὴ βροδὴ (ἐμεγαλοποίησε τὰ γεγονότα) αὐτόθ. Μαρτιοῦ βροδὲς, λαγοῦ πορδὲς (ἐπὶ πραγματων οὐχὶ ἐπικινδύνων) Κρήτ.

'Αστραπὲς βροδὲς ν' ἀκούης καὶ τ' ἀβγά σου νὰ πλακώνης (ὅ,τι καὶ ἂν συμβαίνει γυρὸ σου, ὀφείλεις νὰ μεριμνᾷς καὶ περὶ τῶν ἰδίων ὑποθέσεων) Θράκ. (Σωζόπ.) || Γνωμ. Βαθεῖα βροδὴ, γοργὸ νερὸ (ἡ ἐκ μακρῆς ἀποστάσεως ἀκουομένη βροντὴ ἔχει ὥς συνέπειαν ταχεῖαν πτώσιν βροχῆς) Ζάκ. Μακρὰ βροντὴ, κοντὰ βροχὴ (συνών. τῷ προηγουμένῳ) ἄγν. τόπ.

'Απὸ βροδὴ καὶ ἀπ' ἀστραπὴ καὶ ἀπὸ νερὸ καὶ χιόνι καὶ ἀπὸ κασιδὴ καὶ σπανὸ ὁ Θεὸς νὰ σὲ γλυτώνη

Κρήτ. || 'Ασμ.

'Εβώ 'μαι τῆς βροντῆς παιδὶν, τῆς ἀστραπῆς ἀγγόνιν, σὰ θέλω βρέχω τσαὶ βροντῶ, σὰ θέλω ρίχτω σιόνιν

Μεγίστ.

Σὰν ἀστραπὴ τὸ βλέμμα των καὶ ὥσάν βροντὴ ἡ λαλιά των Κάρπ. Συνών. βρόντημα 1, βροντημὸς 1, βρόντος, μπουμπουνητό, μπουμπούνισμα. 'Η λ. ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Μονὴ τῆς βροντῆς 'Ηπ. β) Οἰοσδήποτε ἰσχυρὸς κρότος πολλαχ.: 'Ακούσαμε τ' τ'φτισοῦ μας τ'βρουγγή (τ'φτισοῦ=τουφεκίου) Λέσβ. (Πλομάρ.) || Αἰνιγμ. Κούφιος πλάτανος, βροντὴ μεγάλη (τὸ τύμπανον) Πελοπν. (Μεσσ. Παππούλ. || 'Ασμ.

'Ακού' φωνὴ καὶ ἀκού' βροντὴ' ὅς τῆς φυλακῆς τὴν πόρτα ἄγν. τόπ. 2) Κεραυνὸς Καππ. ('Ανακ.): "Επεσεν ἕνα βροντιό κ' ἔκαψέν το. 3) 'Ισχυρὸν χτύπημα Κεφαλλ.: "Επῆρα μὲ βροδὴ καὶ ἐκατασκοτώθηκα.

βρόντημα τό, πολλαχ. βροδὴμα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) βρόντεμα Καππ. (Φάρασ.) Πόντ. (Οἶν.) βρόντεμαν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) βρόντ'μα Εὐβ. ('Ακρ.) Στερελλ. (Παρνασσ.) βρόντιγμα 'Αθῆν. Πελοπν. (Μάν.) —ΓΣτρατήγ. Τί λέν τὰ κύμ. 121—Λεξ. Δημητρ. βρόντιγμαν Πόντ. (Οἶν.) βρόνταμα Τσακων.

Τὸ ἀρχ. οὖσ. βρόντημα. 'Ο τύπ. βρόντιγμα διὰ τὸ βροντίζω παρὰ τὸ βροντῶ.

1) Βροντὴ 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Πολλὰ βροντέματα ἐγένταν (ἐγίναν) Τραπ. "Εκ'σα ἕναν βρόντεμαν Χαλδ. || Ποίημ.

Τρία ἀστροπελέκια ἐπέσανε, ἕνα 'ξοπίσω 'ς τ' ἄλλο πολὺ κοντὰ 'ς τὴν κορασὶὰ μὲ βρόντημα μεγάλο

ΔΣολωμ. 147.

Σάφνον λάμπει ἀστραπῆς μ' ἕνα βρόντιγμα χύνεται ΓΣτρατήγ. ἔνθ' ἀν. 2) Τὸ ἡχηρὸν χτύπημα πολλαχ. "Εδωσε ἕνα βρόντημα τῆς πόρτας ποῦ εἶπα ὅτι τὴν ἔσπασε.

3) 'Ο ἐκ τῆς κρούσεως ἰσχυρὸς κρότος Λεξ. Δημητρ.: Μὲ τὸ πρῶτο βρόντιγμα ἔτρεξα καὶ τοῦ ἀνοιξα τὴν πόρτα.

4) 'Εκτίναξις, ὀρμητικὸν τίναγμα κατὰ γῆς Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Τσακων.—Λεξ. Δημητρ.: "Επῆρας τὸ παιδί καὶ τοῦ 'δωκε ἕνα βροδὴμα χάμου ποῦ εἶπα ὅτι θ' ἀνοίξη σὰ γαρπούζι Κίτ. Μάν.

βροντημάδα ἡ, Καλαβρ. (Μπόβ.)

'Εκ τοῦ οὖσ. βρόντημα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι).

Βροντολασέο, ὁ ἰδ.

βροντημάρα ἡ, ἀμάρτ. βρουντ'μάρα Στερελλ. (Παρνασσ.)

'Εκ τοῦ οὖσ. βρόντημα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρα, δι' ἣν ἰδ. -αρος.

'Ο ἐκ τῆς βροντῆς ἢ ἀλλῆς αἰτίας παραγόμενος ἰσχυρὸς κρότος.

βροντημὸς ὁ, Λεξ. Δημητρ. βροντιμὸς Λεξ. Δημητρ. βροντισμὸς 'Ιων. (Κρήν.)—Λεξ. Δημητρ. βροδισμὸς Θήρ. βρουδ'ομὸς 'Ιμβρ. Λέσβ. ('Αγιάσ.)

'Εκ τοῦ ρ. βροντῶ, παρ' ὃ καὶ βροντίζω, ὅθεν τὸ βροντιμὸς καὶ βροντισμὸς. Τὸ βροντισμὸς καὶ ἐν 'Ερωτοκρ. Β 1912 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «καὶ βροντισμὸ καὶ ταραχὴ ἡ κονταρά του κάνει».

1) Βροντὴ 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: "Ηκ'σι τοῦ βρουδ'ομὸ 'Αγιάσ. 2) 'Ισχυρὸς κρότος ἔνθ' ἀν.: Μὴ κάθ'ς βρουδ'ομὸ καὶ δὲ δουρῶ νὰ ῥ'μῆθῶ 'Ιμβρ. || 'Ασμ.

'Κού' βροντισμὸ 'ς τὴν πόρτα τῆς καὶ βρόντο 'ς τὴν αὐλή τῆς,

λέει πῶς τὴν ἐννοίωσαν οἱ σκύλλ' οἱ ἐδικοί τῆς

('κού'=ἀκούει). Κρήν. 'Η σημ. καὶ ἐν 'Ερωτοκρ. ἔνθ' ἀν.

βροντηξίδι τό, ἀμάρτ. βροδηξίδι Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

'Εκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀορ. τοῦ ρ. βροντῶ καὶ τῆς περιληπτικῆς καταλ. -ίδι, δι' ἣν ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν 'Επιστ. 'Επετ. Πανεπ. 13(1916:17) 168 κῆξ.

Τὸ ὀρμητικόν, τὸ δυνατόν χτύπημα ἔνθ' ἀν.: Τοῦ 'δωκε ἕνα βροδηξίδι 'ς τὸ δοῖχο Κίτ. Μάν. 'Επῆρε ἕνα πιάττο καὶ τοῦ 'δωκε ἕνα βροντηξίδι 'ς τὴ σκάλα καὶ τό 'καμε χίλγα κομμάτια αὐτόθ.

βροντήσιος ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. βουονδήσα Σαμοθρ. Οὐδ. βρουδήσιου Θάσ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. βροντήσιος.

1) Μέγας κώδων, τὸν ὅποιον κρεμοῦν εἰς τὸν λαιμὸν τῶν στείρων αἰγῶν Σαμοθρ. 2) Κώδων ἐξ ὀρειχάλκου Θάσ.

